

Atklāsmes gars

Elders Deivids A. Bednārs

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Es paužu pateicību par iedvesmu, kas ietekmējusi garīgās dziesmas izvēli, kas būs pēc manas runas „Have I Done Any Good?” (Vai esmu paveicis ko labu?) (*Hymns*, Nr. 223). Es sapratu mājienu.

Es jūs aicinu padomāt par diviem gadījumiem, kas saistīti ar gaismu un ko visi vai vairums esat pieredzējuši.

Pirmais gadījums — kad mēs iegājām tumšā telpā un ieslēdzām gaismu. Atcerieties, kā tai pat brīdī spožas gaismas plūsma piepildīja telpu un lika tumsai pazust. Tas, kas iepriekš bija neredzams un neskaidrs, kļuva skaidrs un atpazīstams. Šo pieredzi raksturoja tūlītēja un spēcīga gaismas atpazīšana.

Otrs gadījums — kad mēs vērojām, kā nakti nomainīja rīts. Vai jūs atminaties lēno un gandrīz nemanāmo gaismas pieaugumu horizontā? Salīdzinājumā ar gaismas ieslēgšanu tumšā telpā, uzlecošās saules gaisma nebija spilgta uzreiz. Drīzāk gaismas intensitāte pieauga pakāpeniski un neatlaidīgi, līdz nakts tumsu aizstāja rīta gaisma. Galu galā saule uzausa virs apvāršņa. Taču redzamā liecība par saules gaidāmo uzlekšanu bija acīmredzama jau vairākas stundas, pirms saule patiesībā parādījās pie apvāršņa. Šo pieredzi raksturoja liega un pakāpeniska gaismas izšķiršana.

No šīm divām ikdienišķām gaismas pieredzēm mēs varam daudz mācīties par atklāsmes garu. Es lūdzu, lai Svētais Gars mūsu iedvesmotu un mācītu, kad mēs tagad koncentrēsimies uz atklāsmes garu un pamata veidiem, kā atklāsme tiek saņemta.

Atklāsmes gars

Atklāsme ir Dieva saziņa ar Viņa bērniem uz Zemes un viena no lielākajām svētībām, kas saistīta ar Svētā Gara dāvanu un pastāvīgu sadraudzību. Praviētis Džozefs Smits mācīja: „Svētais Gars ir atklāsmju nesējs”, un „neviens cilvēks nevar saņemt Svēto Garu, nesaņemot atklāsmes” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, [2007], 132. lpp.).

Atklāsmes gars ir pieejams katram cilvēkam, kurš ar atbilstošām priesterības pilnvarām ir saņēmis glābšanas priekšrakstus — kristīšanos ar iegremdēšanu grēku piedošanai un roku uzlikšanu Svētā Gara dāvanas saņemšanai — un kurš rīkojas ticībā, lai izpildītu priesterības pavēli: „Saņem Svēto Garu”. Šī svētība nav pieejama tikai Baznīcas prezidējošiem pilnvarotajiem; drīzāk tā pieder un tai jādarbojas katra vīrieša, sievietes un bērna dzīvē, kurš sasniedzis atbildības vecumu un noslēdzis svētas derības. Patiesa vēlēšanās un cienīgums ieaicina atklāsmes garu mūsu dzīvē.

Džozefs Smits un Oliveris Kauderijis guva vērtīgu atklāsmes gara pieredzi, kad viņi tulkoja Mormona Grāmatu. Šie brāļi uzzināja, ka viņi var saņemt visas nepieciešamās zināšanas, lai pabeigtu savu darbu, ja viņi lūgs ticībā, ar patiesu sirdi, ticot, ka viņi saņems. Un laika gaitā viņi

aizvien vairāk saprata, ka atklāsmes gars parasti darbojas kā domas un sajūtas, kas nāk mūsu prātā un sirdī ar Svētā Gara spēku. (Skat. M&D 8:1–2; 100:5–8.) Tas Kungs viņus pamācīja: „Tagad, lūk, šis ir atklāsmes gars; lūk, šis ir tas gars, ar kuru Mozus izveda Israēla bērnus caur Sarkano jūru pa sausu zemi. Tādēļ šī ir tava dāvana, pielieto to” (M&D 8:3–4).

Es uzsveru frāzi „pielieto to” attiecībā uz atklāsmes garu. Svētajos Rakstos Svētā Gara ietekme bieži ir aprakstīta kā klusa, mierīga balss (skat. 1. Nefija 17:45; 1. Ķēniņu 19:12; skat. arī 3. Nefijs 11:3) un kā „ļoti maiga balss” (Helamana 5:30). Tāpēc, ka Gars mūs uzrunā liegi un maigi, ir viegli saprast, kāpēc mums vajadzētu izvairīties no neatbilstošiem plašsaziņas līdzekļiem, pornogrāfijas un kaitīgām, atkarību izraisošām vielām un uzvedības. Šie pretinieka ieroči var sabojāt un galu galā iznīcināt mūsu spēju atpazīt un atbildēt uz liegajiem Dieva vēstījumiem, kas tiek nodoti ar Svētā Gara spēku. Katram no mums būtu nopietni jāapsver un ar lūgšanu jāpadomā, kādā veidā mēs varam atraidīt velna vilinājumus un taisnīgi pielietot mums doto dāvanu, tas ir, atklāsmes garu savā personīgajā dzīvē un ģimenēs.

Atklāsmes veidi

Atklāsmes tiek nodotas dažādos veidos, tai skaitā, piemēram, ar sapņiem, ar vīzijām, ar sarunām, ar debesu vēstnešiem un ar iedvesmu. Dažas atklāsmes tiek saņemtas uzreiz un intensīvā veidā, dažas tiek atpazītas pakāpeniski un liegi. Divas gaismas pieredzes, ko es raksturoju iepriekš, mums palīdz labāk saprast šos divus atklāsmes pamata veidus.

Gaisma, kas ieslēgta tumšā telpā, ir kā Dieva vēstījuma ātra saņemšana — pilnīga un pēkšņa. Daudzi no mums ir pieredzējuši šo atklāsmes veidu, kad mums ir sniegtas atbildes uz sirsnīgām lūgšanām vai dota nepieciešamā vadība vai aizsardzība saskaņā ar Dieva gribu un Viņa noteiktajā laikā. Šādu tūlītēju un intensīvu izpausmju apraksti ir atrodami Rakstos, uzskaitīti Baznīcas vēsturē un pieredzēti mūsu pašu dzīvē. Šādi varenī brīnumi patiešām notiek. Tomēr šis atklāsmes veids ir reti sastopams un nav ikdienišķs.

Uzlecošās saules gaismas pakāpeniska palielināšanās ir kā Dieva vēstījuma saņemšana „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta” (2. Nefija 28:30). Visbiežāk atklāsmes nāk kā nelieli papildinājumi laika gaitā, un tā tiek dāvāta atbilstoši mūs vēlmēm, cienīgumam un sagatavotībai. Šāda Debesu Tēva saziņa — pakāpeniska un liega — „[pil mūsu dvēselēs] kā rasa no debesīm” (M&D 121:45). Šis atklāsmes veids ir biežāk sastopams un tas parādījās Nefija pieredzē, kad viņš izmēģināja vairākas dažādas pieejas, pirms viņš veiksmīgi ieguva misija plāksnes no Lābana (skat. 1. Nefija 3–4). Galu galā viņš tika Gara vadīts uz Jeruzālemi, „nezinādams iepriekš to, ko [viņš darīs]” (1. Nefija 4:6). Un viņš neiemācījās uzreiz, kā meistarīgi būvēt kuģi; tā vietā Tas Kungs rādīja Nefijam „laiku pa laikam, kādā veidā [viņam] ir jāapstrādā kuģa kokmateriāli” (1. Nefija 18:1).

Gan Baznīcas vēsture, gan mūsu personīgā dzīve ir pilna ar piemēriem par Tā Kunga atklāsmes saņemšanas veidu — „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta”. Piemēram, atjaunotā evaņģēlija pamatpatiesības pravietim Džozefam Smitam netika dotas visas uzreiz Svētbirzī. Šie nenovērtējamie dārgumi tika atklāti, kad bija attiecīgie apstākļi un atbilstošais laiks.

Prezidents Džozefs F. Smits paskaidroja, kā šis atklāsmes veids atklājās viņa dzīvē:

„Kad biju zēns ... es bieži ... lūdzu Tam Kungam parādīt man kaut ko brīnumainu, lai es varētu saņemt liecību. Taču Tas Kungs neizpauđa man brīnumus un rādīja man patiesību rindiņu pēc rindiņas, ... līdz Viņš ļāva man zināt patiesību no manas galvas līdz papēžiem un līdz šaubas un bailes bija pilnībā mani pametušas. Viņam nebija jāsūta eņģelis no debesīm, lai to izdarītu, ne arī Viņam vajadzēja runāt ar erceņģeļa balsi. Ar dzīvā Dieva mierīgās, klusās Gara balss čukstiem Viņš sniedza man liecību, kas man tagad ir. Un saskaņā ar šo principu un ar spēku Viņš visiem cilvēku bērniem dos zināšanas par patiesību, kas paliks ar viņiem, un tā viņiem ļaus zināt patiesību, kā Dievs to zina, un darīt Tēva gribu, kā Kristus to dara. Un nekāds brīnumainu izpaušmju daudzums to nekad nepaveiks” (skat. *Conference Report*, 1900. g. apr., 40.–41. lpp.).

Kā Baznīcas locekļi mēs bieži uzsveram brīnumainas un dramatiskas garīgās izpaušmes, kas var traucēt novērtēt un pat neievērot ikdienišķo veidu, kā Svētais Gars veic Savu darbu. Ceļa jeb veida vienkāršība (skat. 1. Nefija 17:41), kā tiek saņemti nelieli un papildinoši garīgi iespaidi, kas laika gaitā un kopumā veido vēlamu atbildi vai sniedz vadību, kas mums nepieciešama, var mums radīt vēlmi „palūkoties aiz noliktās zīmes” (Jēkaba gr. 4:14).

Es esmu runājis ar daudziem cilvēkiem, kuri šaubās par savas personīgās liecības spēku un par zemu novērtē savas garīgās spējas, jo viņi nesaņem biežus, brīnumainus vai spēcīgus iespaidus. Iespējams, ja mēs aplūkojam pieredzi, kas Džozefam bija Svētbirzī, Pāvīlam — ceļā uz Damasku un Almam, jaunākajam, mēs sākam domāt, ka kaut kas ar mums nav kārtībā vai mums kaut kā pietrūkst, ja mūsu dzīvē nav šādu labi atpazīstamu un garīgi iespaidīgu piemēru. Ja jums ir līdzīgas domas vai šaubas, lūdzu, ziniet, ka jūs esat gluži normāli. Vienkārši turpiniet iet uz priekšu paklausībā un ticībā Glābējam. Tā darot, jūs „nevarat aiziet nepareizi” (M&D 80:3).

Prezidents Džozefs F. Smits deva padomu: „Parādiet man Pēdējo dienu svētos, kuriem ir jāpaļaujas uz brīnumiem, zīmēm un vīzijām, lai viņi nelokāmi turētos Baznīcā, un es jums parādīšu Baznīcas locekļus, ... kuriem ir neatbilstošs stāvoklis Dieva priekšā un kuri staigā pa slideniem ceļiem. Nevis ar brīnumainām izpaušmēm mēs tiekam nostiprināti patiesībā, bet ar pazemību un uzticīgu paklausību Dieva baušļiem un likumiem” (*Conference Report*, 1900. g. apr., 40. lpp.).

Kāda cita vienkārša gaismas pieredze mums palīdz apgūt vēl vienu patiesību par šo atklāsmes saņemšanas veidu — „rindiņu pēc rindiņas, priekšrakstu pēc priekšraksta”. Reizēm saule lec no rīta, kad ir apmācies vai miglains. Laika apstākļu dēļ gaismas saskatīšana ir grūtāka, un precīzi noteikt brīdi, kad saule paceļas virs apvāršņa, nav iespējams. Taču šādā rītā mums tomēr ir pietiekami daudz gaismas, lai apzinātos jaunas dienas sākumu un veiktu iecerēto.

Līdzīgi mēs daudzas reizes saņemam atklāsmi, neapzinoties precīzi, kā vai kad mēs saņemām atklāsmi. Šo principu ilustrē svarīga epizode no Baznīcas vēstures.

1829. gada pavasarī Olivers Kauderijs bija skolotājs Palmīrā, Ņujorkas štatā. Kad viņš uzzināja par Džozefu Smitu un Mormona Grāmatas tulkošanas darbu, Olivers juta iedvesmu, ka viņam jāpiedāvā sava palīdzība jaunajam pravietim. Tādēļ viņš ceļoja uz Harmoniju, Pensilvānijas štatu, un kļuva par Džozefa rakstvedi. Viņa ierašanās laiks un sniegtā palīdzība bija ļoti svarīga Mormona Grāmatas izdošanā.

Vēlāk Glābējs atklāja Oliveram, ka katru reizi, kad viņš bija lūdzis pēc vadības, viņš bija saņēmis atklāsmi no Tā Kunga Gara. „Ja tas tā nebūtu,” Tas Kungs paziņoja, „tu nebūtu varējis nonākt tur, kur tu esi tagad. Lūk, tu zini, ka tu jautāji Man un Es apgaismoju tavu prātu; un tagad Es

stāstu tev šīs lietas, lai tu varētu zināt, ka tu esi ticis apgaismots no patiesības Gara” (M&D 6:14–15).

Tādējādi Olivers saņēma atklāsmi caur pravieti Džozefu Smitu, kas viņu informēja, ka viņš jau iepriekš ir saņēmis atklāsmi. Acīmredzot Olivers nebija apzinājies, kādā veidā un kad viņš bija saņēmis vadību no Dieva, un viņam bija nepieciešams šis norādījums, lai palielinātu viņa izpratni par atklāsmes garu. Būtībā Olivers bija staigājis gaismā, kas nāca no mākoņainā rītā uzlecošas saules.

Daudzajās neskaidrībās un izaicinājumos, ar ko mēs saskaramies savā dzīvē, Dievs no mums prasa darīt to labāko, rīkoties un nevis lai ar mums rīkotos (skat. 2. Nefija 2:26), un uzticēties Viņam. Mēs varam neredzēt eņģeļus, nedzirdēt debesu balsis vai nesaņemt spēcīgus garīgos iespaidus. Mēs nereti varam virzīties uz priekšu, cerot un lūdzot — taču esot bez pilnīgas pārliecības, ka mēs rīkojamies saskaņā ar Dieva gribu. Bet, kad mēs godājam savas derības un turam baušļus, kad mēs neatlaidīgi cenšamies darīt labu un kļūt labāki, mēs varam staigāt ar pārliecību, ka Dievs vadīs mūsu soļus. Un mēs varam runāt ar pārliecību, ka Dievs iedvesmos mūsu izteikumus. Tā ir viena no šī Rakstu panta nozīmēm, kurā teikts: „Tad tava pašāvēība kļūs stipra Dieva klātbūtnē” (M&D 121:45).

Kad jūs atbilstoši tieksities saņemt atklāsmes garu un pielietot to, es apsolu, ka jūs staigāsiet Tā Kunga gaismā (skat. Jesajas 2:5; 2. Nefija 12:5). Reizēm atklāsmes gars darbosies uzreiz un intensīvi, citreiz — liegi un pakāpeniski, un bieži tik nemanāmi, ka jūs to neatpazīsit pat apzināti. Taču neatkarīgi no veida, kādā šī svētība tiks saņemta, tās sniegtais apgaismos un paplašinās jūsu dvēseli, apgaismos jūsu sapratni (skat. Almas 5:7; 32:28), un vadīs un aizsargās jūs un jūsu ģimeni.

Es pasludinu savu apustulisko liecību, ka Tēvs un Dēls dzīvo. Atklāsmes gars ir īsts — un tas var darboties un darbojas mūsu personīgajā dzīvē un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. Par šīm patiesībām es liecinu Tā Kunga, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.